

store Øvelser lige vare afholdte, saa der var gjort stærkt Brug af Hestene. Der var ikke faa udkommanderet fra den Afdeling; jeg er Chef for; jeg kender selvfølgelig Afdelingens Heste nøje, og det ærede Medlem kan være rolig for, at de ere brugbare; havde Afdelingens Hestebestand skullet præstere en halv Snes Mil eller bivuakeret et Par Nætter, skulde ingen være styrtet for det. Det ærede Medlems Betragtning over Blodheste og Landheste blev udførlig omtalt af den højtærede Krigsminister. Jeg skal kun endvidere gøre opmærksom paa, at for Rytteriets Vedkommende ere Blodhestene absolut de bedste. For vort Rytteri er det Lethed og Hurtighed; det kommer an paa. Det er Efterretnings-tjenesten, det gælder om; vi have ikke saa store Masser Rytteri, at vi kunne sende dem i Kamp, men det, vi skulde bruge Rytteriet til, er at faa at vide, hvor Fjenden er; og naar saa Forholdet er det, at ethvert fjendtligt Rytteri er hurtigere end vort, saa sker det, at hvor vi ere de stærke, ville fjendtlige Patrouiller løbe fra os og bringe Melding, og hvor vi ere de svage, ville vore blive indhentede uden at kunne bringe Hæren fornøden Underretning; hvoraf der kan komme store Ulykker. Naar man ikke kender Blodhestene, er man tilbøjelig til at undervurdere dem; der kan blandt dem være Heste, der se ud som Karikaturer, men som kunne yde et meget stort Arbejde. Disse Dyr er meget energiske, og Svagheder i Koder eller Hove, som vilde gøre den danske Hest halt, udholde dem meget hyppigt uden at halte, fordi de ere saa ivrige, at de ikke give sig for Smerter. Jeg ved godt, at den danske Hest har udmærkede Egenskaber, og ved Artilleriet blive vi da ogsaa overvejende remonterede med danske Heste. Glædeligt vilde det selvfølgelig være, om der kunde frembringes en Rytterhest i Danmark, som kunde bruges; men saa længe det ikke er Tilfældet, maa vi for dennes Vedkommende gaa til Udlandet. Vi kunne ikke til Kavallerihest bruge en Hest, naar den, trods dens andre udmærkede Egenskaber, ikke kan løbe.

Der blev gjort temmelig hvasse Udfald mod Hæren, og som det forekommer mig, lidt umotiverede og søgte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Anledning af, at der skulde have fundet nogle formentlige Misligheder Sted ved Søofficersskolen; han udtalte, at Raaheden nu ogsaa var i Færd med at holde sit Indtog i Hæren, og det,

som han anførte som Bevis derpaa, var den bekendte Historie, som vi vist alle kende fra Bladene, om at en ung Officer var gaaet op i en Mands Hus og havde øvet Vold imod ham. Jeg tror, eller rettere, jeg ved, at det ærede Medlem har ganske Uret. Jeg er gammel Soldat nok til at kunne sige det. Der er ingen Tvivl om, at Raaheden netop er i stærk Aftagen i den danske Hær, saavel i Officersstanden som Underofficersstanden. Hvad de menige angaar, give de selvfølgelig et tro Spejlbillede af Befolkningen, men jeg tror ogsaa at turde sige, at Raaheden er i Aftagende for deres Vedkommende. Naar man hører gamle militære fortælle om, hvorledes det gik til i deres Tid, er det unægtelig haarjsender. Jeg vil nødig røre ved Helgenlegender; jeg vil nødig nævne Navne, men en af de største Helgener i Demokratiets Kalender — og det kan oplyses endnu med Vidner — havde en Spand staaende fuld af rigtig gode, smidige Kæppe, og en af disse Kæppe gik han stadig med i Støvlerne; naar han havde slidt den op paa Trækonstablernes Rygge, sendte han Bud efter Fornylsel og fortsatte. Det var en Mand, der regnes som en af Demokratiets Heroer, der bar sig saadan ad, og saa kunne vi tænke os, hvorledes det gik med de andre. Naar man sammenligner en saadan Raahed som det, her er Tale om, med det, at en ung Mand har forløbet sig og øvet Vold mod en Medborger — jeg skal i øvrigt være den sidste til at forsvare den Handling, selvfølgelig har han baaret sig forkert ad — og man saa oppfatter sidstnævnte Begivenhed som Symptom paa, at Raaheden har holdt sit Indtog i Hæren, finder jeg det er meget uberegtiget. At der øves Vold, er jo noget, der hænder hvert Øjeblik, og Straffen derfor er i Reglen en forholdsvis ringe Bøde. Man kan naturligvis sige, og det skal jeg være den første til at indrømme, at man kan og skal forlange mere af en Officer, det er vist, men det vilde ikke være saa vanskeligt at citere Eksempler paa dannede Folk, der have øvet en ganske lignende Vold, Folk, der ogsaa have følt sig fornærmede og saa lagt Haand paa en Mand i hans private Bopæl eller paa hans Kontor. Mulig kunde man endogsaa nævne en Mand, hvem vi alle nære Højagtelse for, og som er kommen meget højt til Vejrs, hvem der er vist meget store Hædersbevisninger, og som fuldt har fortjent dem — jeg gentager, at jeg nærer ubetinget Højagtelse for ham — en Mand, som har juridisk Dannelse og er lovkyndig, og